

cerdos sancte, sine diacono properas tuo? Nunquam sacrificium sine ministro offerre consueveras. Quid in me ergo displicuit, pater? Num degenerem probasti? Experire certe, utrum idoneum ministrum elegeris. Cui commisisti Dominici sanguinis consecrationem, cui consummandorum consortium sacramentorum, huic consortium tui sanguinis negas? Vide, ne periclitetur iudicium tuum, dum fortitudo laudatur. Abiectio discipuli detrimentum est magistri. Quid quod illustres et præstantes viri discipulorum certaminibus magis, quam suis vincunt? Denique Abraham filium obtulit ¹⁾, Petrus Stephanum præmisit ²⁾. Et tu, pater, ostende in filio virtutem tuam, offer quem erudisti, ut securus iudicii comitatu nobili pervenias ad coronam. Tunc Xystus ait: Non ego te, fili, relinquo ac desero: sed majora tibi debent certamina. Nos quasi senes levioris pugnae cursum recipimus, te quasi juvenem manet gloriosior de tyranno triumphus. Mox venies, flere desiste, post triduum me sequeris. Inter sacerdotem et levitam hic medius numerus decet. Non erat tuum sub magistro vincere, quasi adiutorem quæreris. Quid consortium passionis meæ expetis? Totam tibi hæreditatem ejus dimitto. Quid præsentiam meam requiris? Infirmi discipuli magistrum præcedant, fortes sequantur: vincant sine magistro, qui jam non indigent magisterio. Sic et Elias Elisæum reliquit. Tibi ergo commendo nostræ virtutis successionem. Talis erat contentio, digna sane, de qua certarent sacerdos et minister, quis prior pateretur pro Christi nomine. In fabulis ferunt tragicis, excitatos theatri magnos esse plausus, cum se Pylades Orestem diceret, Orestes, ut erat, Orestem se esse asseveraret: ille ut pro Oreste necaretur, Orestes ne Pyladem pro se pateretur necari. Sed illis non licebat vivere, quod uterque esset parricidii reus: alter qui fecisset, alter qui adjuvisset. Hic Laurentium sanctum

1) Gen. 22. 2) Act. 7.